

Romanul *Sarai* al lui Jill Eileen Smith prezintă „restul istorisirii” – călătoria lui Avram și a lui Sarai către credință. Nu mai stați pe gânduri și deschideți această bogată istorisire biblică ce vă va oferi o nouă înțelegere și o nouă perspectivă asupra vieții patriarhului și a familiei acestuia. O istorisire bine scrisă, care vă va stârni o mulțime de emoții.

LYN COTE

autoarea romanului *Her Abundant Joy*

Ce relatare minunată a unei istorisiri vechi și sacre! Deși cunoșteam bine povestea biblică, n-am putut să las din mână cartea *Sarai*. Smith ne poartă în mintea personajelor, pe măsură ce acestea se confruntă cu slăbiciunile, cu temerile și cu dezamăgirile lor, înarmați doar cu o credință adesea fragilă. *Sarai* este un dar inspirațional de speranță pentru fiecare.

LINDA WINDSOR

autoarea seriei *Brides of Alba*

Munca de cercetare a lui Jill Eileen Smith strălucește în această bijuterie de roman ce detaliază viața lui Avram și a lui Sarai. Cei care îndrăgesc ficțiunea biblică vor fi încântați de povestea vieții a două dintre cele mai îndrăgite personaje ale cărții Geneza.

KACY BARNETT-GRAMCKOW

autoarea *Trilogiei Genezei*

Am citit cu mare interes scrierile lui Jill Eileen Smith încă înainte de a fi publicată și întotdeauna m-am bucurat să urmăresc cum această femeie talentată se face cunoscută drept o romancieră de calibrul. Jill pătrunde într-un mod special în mintea personajelor sale și îndrăgește mult istorisirile biblice. Recomand cu căldură ultimul ei roman, *Sarai*. Nu veți fi dezamăgiți.

HANNAH ALEXANDER

autoarea premiatului volum *Eye of the Storm*

În *Sarai*, Jill Eileen Smith călăuzește cititorul în vremurile antice, la viața nomadă dusă de Sarai și Avram. Este o incursiune captivantă în trecut, plină de minunate detalii și fascinante personaje, printre care nepotul lui Avram, Lot, și soția acestuia. Smith prezintă îndoieli și lupte atemporale, alături de biruințe de partea unora și destine tragice, însă fascinante, de partea altora. O muncă remarcabilă de cercetare se împletește cu o istorisire ce culminează cu un final de neuitat. Smith a reușit să aducă la viață epoca străveche a patriarhilor!

MAUREEN LANG

autoarea cărților *Springtime of the Spirit*
și *Whisper on the Wind*

Sarai

Sarai

SOȚIILE PATRIARHILOR I

Traducere de Cristina Giurgiu

JILL EILEEN SMITH

Casa Cărții, Oradea
2014

Copyright ©2012 Jill Eileen Smith
Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Sarai*,
de Revell, un imprint al Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.
Toate drepturile rezervate.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii
Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

Sarai

de Jill Eileen Smith

Copyright © 2014 Casa Cărții

OP 2, CP 30,

410670, Oradea

Tel./Fax: 0259-469 057; 0359-800761; 0728-874975

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Smith Jill Eileen

Sarai / Jill Eileen Smith ; trad.: Cristina Giurgiu. -

Oradea : Casa Cărții, 2014

ISBN 978-606-732-011-4

I. Giurgiu, Cristina (trad.)

821.111-31=135.1

Traducerea: Cristina Giurgiu

Editarea și tehnoredactarea: Timeia Viman

Corectura: Fidelia Stroe

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Findata srl, Oradea, www.findata.eu

*Tatălui meu, care a tânjit după o țară mai bună
– una cerească – o cetate cu temelii tari,
al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.
Evrei 11:10, 16*

În amintirea
lui
Leonard C. Smith jr
1922–2011

Prolog

Ur, 2051 î.H.

Sarai aruncă o privire spre partea opusă a curții, surprinzând privirea insistentă a lui Avram. Surâsul acestuia și sclipirea din ochi o încălzi mai mult decât vinul din care gustase la începutul ceremoniei. Muzica îi învăluie în timp ce mirii – nepotul lor, Lot, și proaspăta lui soție, Melah – își ocupară locurile pe băncuța aflată sub baldachin, iar slujitorii începură să aducă bucate care mai de care mai copioase.

— Toată nunta asta este o rușine, să știi.

Cumnata lui Sarai, Milca, aflată lângă ea, se aplecă și-și apropie buzele de urechea ei.

— Pentru ce tatăl ei a fost de acord cu căsătoria după ce Lot a necinstit-o... Deși bag de seamă că n-a prea avut de ales. Cine ar mai fi vrut-o după ce ea s-a lăsat momită de Lot?

Milca flutură din mână, alungând o muscă.

— Nu-mi dau seama ce-a găsit Lot la fata asta. Doar nu e cine știe ce frumusețe. Putea alege mai bine.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite în șoaptă, Milca apropiindu-se și mai mult de urechea ei.

Sarai își luă privirea de la miri și întâlni privirea tăioasă a Milcăi.

— Dacă e adevărat că așteaptă un prunc, atunci e mai bine să se căsătorească.

Se săturase de certurile aprinse și de rușinea pe care Lot o adusese asupra casei ei, în special asupra lui Avram.

— Abi Terah pare mulțumit de aranjament.

Milca atinse umărul lui Sarai și arătă spre tatăl lor.

— Deși cerințele lui par a fi destul de aspre pentru Lot, mai ales că Melah e însărcinată și s-a căsătorit cu un bărbat care nu va putea niciodată s-o lase sau să-și ia o altă nevestă. Poate că și eu i-aș fi cedat lui Nahor înainte de logodnă dacă aș fi avut parte de o asemenea făgăduință.

Râse de propriile cuvinte, apoi își mișcă trupul masiv, ea însăși fiind însărcinată, pentru a o privi din nou în față pe Sarai.

Aceasta își ascunse durerea pricinuită de cuvintele încărcate de critică, amintindu-și propriile legăminte de căsătorie – ale ei și ale lui Avram. Netezi câteva cute imaginare de pe poale și ocoli privirea pătrunzătoare a Milcăi.

— Văd că te-am supărat.

Milca o bătu ușurel pe braț.

— Va veni și vremea ta, Sarai. Cel puțin tu poți sta liniștită, știind că Avram te iubește. Dacă nu te-ar iubi, și-ar fi încălcat legământul față de tine cu multă vreme în urmă.

Își puse protector o mână pe pântec și clătină din cap, privind-o cu milă și, simți Sarai, așa cum întotdeauna se întâmpla, cu o ușoară nuanță de aroganță în glas. Frumoasa Sarai era stearpă. Devenise ținta batjocurii celorlalți.

Strânse din dinți și continuă să-și țină spatele drept, ducând la gât mâna plină de giuvaieră.

— Mulțumesc, Milca.

Se sili să zâmbească.

— Iartă-mă, trebuie să văd cum stăm cu mâncarea.

Se îndepărtă de bancă, pășind de-a lungul zidului curții, ocoli mulțimea și se îndreptă grăbită spre casă, cu legămintele propriei ceremonii de căsătorie răsunându-i în urechi.

— Făgăduiesc ca niciodată să nu-mi iau altă nevastă, spusese Avram, privind-o cu ochii plini de dragoste.

— Făgăduiesc să-ți dăruiesc un copil.

Sarai privise cu ardoare la chipul lui frumos, cu inima tresăl-tându-i de bucurie la gândul că, în cele din urmă, îl înduplecase pe tatăl ei să le îngăduie a se căsători.

— Sunteți datori, fiul meu, Avram, și fiica mea, Sarai, să vă împliniți promisiunile făcute în această zi. Dacă tu, Sarai, nu-ți vei împlini legământul față de fiul meu, legământul lui se anulează.

Tatăl ei o ținutise cu privirea-i de neclintit.

Cât de ușoară i se păruse atunci o asemenea promisiune.

Însă după treizeci și doi de ani de căsătorie, ea încă nu zămis-lise. Iar Melah rămăsese însărcinată încă înainte de ziua nunții. Clipi pentru a alunga din ochi lacrimile usturătoare. Prin ferestrele deschise ajungea până la ea larma discuțiilor și a hohotelor de râs, în timp ce în fundal răzbătea cântecul melodios al harpei. După masă vor urma cântece și jocuri, iar oaspeții vor rămâne până târziu, după căderea întunericului, întorcându-se ziua următoare pentru încă câteva zile de sărbătoare.

Își rezemă capul de piatra calcaroasă și rece a peretelui din odaia lor de zi, ascunsă de privirile slujitorilor care treceau grăbiți pe coridoarele ce duceau la bucătărie, încărcăți cu talgerele pline cu vârf cu bucate. Pizma nu-și avea niciun temei. Era stăpâna unui cămin înstărit, soția unuia dintre cei mai de seamă fii ai lui Ur, al cărui părinte era prieten de-o viață cu împăratul. O prințesă de Ur, dacă exista un asemenea titlu.

Însă nu putea opri durerea pe care prezența Milcăi o evoca întotdeauna. Milca avea deja un fiu pe care-l înțârcase cu doar trei luni în urmă. Nu merita altul atât de curând.

— M-am gândit că o să te găsec aici.

Auzindu-i glasul și simțindu-i atingerea pe umăr, se întoarse și se cuibări în brațele mângâietoare ale lui Avram.

— Ce s-a întâmplat, scumpa mea?

Sarai oftă tulburată și se lăsă ușor pe spate pentru a-i putea vedea mai bine chipul.

— Milca.

El încuviință, însă, văzându-i privirea nedumerită, își dădu seama că nu înțelegea.

— Își etalează pântecul umflat, iar eu n-am răbdare să-i ascult criticile.

— Ah, spuse el, trăgând-o din nou la piept. Milca este invidioasă pe frumusețea ta, scumpa mea nevastă. Nu are nimic altceva de etalat.

O bătu ușurel pe spate, însă gestul lui nu-i aduse mângâiere.

— Aș prefera să am mai degrabă un copil decât frumusețe.

Rostise cuvintele abia murmurat, lipită de pieptul lui, însă când mâinile lui își opriră mângâierea, își dădu seama că el o auzise.

— Iar eu te prefer așa cum ești.

O îndepărtă puțin de el, privind-o cercetător.

— Nu te tulbura, nici nu-i întrista pe ceilalți, scumpa mea. N-ai pentru ce să te temi.

Ea îi privi chipul frumos și-și lipi mâna de obrazu-i bărbos. Încă își păstra vigoarea din tinerețe, iar ea se lăsă învăluită de liniștea pe care i-o dădea îmbrățișarea lui.

— Dar mă tem, dragul meu soț. Mă tem că n-am reușit să-ți ofer ceea ce meriți. Poate că dacă aș fi fost ca Melah, ai fi avut deja un fiu.

— Nu merit nimic, Sarai. Ceea ce am este doar un dar. Adonai dăruiește după cum Îi este voia.

Îi ridică bărbia pentru a o privi în ochi.

— Lot va trebui să trăiască tot restul vieții lui cu alegerile greșite pe care le-a făcut. Ai încredere în mine când spun asta, Sarai. Un bărbat care ia o nevastă înainte de vremea potrivită va trăi cu mari regrete, fie că-și dă seama, fie că nu.

— Crezi că Lot regretă faptul că se căsătorește cu Melah? șopti ea.

Avram stătea adesea de vorbă cu Lot și-l muștrase usturător după ce adevărul ieșise la iveală.

— Lot este prea nesăbuit și prea șarmant, cu toate că s-a căit de greșeala sa și a fost de acord cu căsătoria. Adevărul e, totuși, că tata nu i-a dat de ales. Dacă ar fi refuzat, și-ar fi pierdut partea de moștenire. Tata este om de onoare.

— Bine-ar fi fost să fie și Lot la fel.

Sarai privi în ochii plini de dragoste ai soțului ei, din nou recunoscătoare pentru un asemenea bărbat. Un bărbat cu un caracter mult mai ales decât al celor mai mulți bărbați din cetate, chiar decât al celor din propria-i familie. Un bărbat care îi câștigase devotamentul și respectul.

Avram se aplecă și o sărută tandru.

— Vino, stai alături de mine la ospăț. Nu e musai să înduri mila din partea Milcăi într-o zi ca asta.

Bunătața pe care i-o arăta îi aduse din nou lacrimi în ochi. Îi cunoștea atât de bine sentimentele. Își șterse lacrimile de pe obraji și-și strecură mâna într-a lui.

— Nu te teme, Sarai. La timpul Lui, Adonai ne va dărui un fiu. Și dacă nu ne va da, vom vedea atunci ce va fi de făcut.

Ea încuviință, urmându-l înapoi prin casă, spre curte. Însă în timp ce muzica răsună în jurul ei și oaspeții îi felicitau pe mirii care pășeau în feericul cort nupțial, urându-le binecuvântarea fertilității, Sarai nu reuși să-și înfrâneze îngrijorarea sau teama.

Cât de nesăbuită fusese să-i promită soțului ei un copil doar pentru a-l convinge pe tatăl ei s-o dea în căsătorie lui Avram!

Atunci nu știuse cât o va costa acel legământ. Și cât de cu neputință de îndeplinit se dovedea a fi acum.

Partea 1

Terah a născut pe Avram, pe Nahor și pe Haran.
Haran a născut pe Lot. Și Haran a murit în fața tatălui său
Terah, în țara în care se născuse, în Ur în Haldea.
Avram și Nahor și-au luat neveste. Numele nevestei
lui Avram era Sarai și numele nevestei lui Nahor
era Milca, fiica lui Haran, tatăl Milcăi și Iscăi. Sarai
era stearpă: n-avea copii deloc.

GENEZA 11:27–30

Domnul zisese lui Avram: „Ieși din țara ta, din rudenia ta
și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta.
Avram a plecat, cum îi spusese Domnul și a plecat și Lot
împreună cu el. Avram avea șaptezeci și cinci de ani
când a ieșit din Haran.

GENEZA 12:1, 4

Capitolul 1

Cincisprezece ani mai târziu

Sarai privi în sus spre marele zigrat din Nannar și făcu un pas în spate, copleșită, ca întotdeauna, de măreția templului dedicat zeului patron al Urului. Treptele, ce urcau într-un șir nesfârșit, îi îndreptau privirea spre vârful triunghiular, spre ochiul zeității ce parcă o scruta de la înălțime. Se cutremură, știind bine că senzația aceasta îi era provocată nu doar de adierea blândă dinspre miazănoapte.

Avram n-ar fi înghițit să știe că ea se află aici. Chiar protejată fiind de sclavii lor – toți bărbați – și însoțită de camerista ei, Lila, de nepoata Melah și servitoarele acesteia, Avram tot ar fi fost de părere că Ur nu este o cetate sigură pentru frumoasa lui soție. Iar dacă i-ar fi cunoscut și motivul...

De ce venise?

– Ai adus statueta?

Melah se opri pe strada pietruită și se întoarse ca s-o privească. Chipul nepoatei ei, încă îmbujorat de prospețimea tinereții și ars de soare, era însuflețit de emoție.

– E aici.

Sarai bătu ușurel săculețul pe care-l vârâse în buzunarul mantiei.

— Dar tot nu văd la ce bun toate astea.

Statueta era cioplită în lemn de măslin, înfățișând-o pe Sarai însărcinată, având pictată pe veșminte semiluna, simbolul zeițății. Însă aveau oare zeii puterea de a-i oferi lui Sarai copilul după care tânjea, iar lui Melah puteau să-i dea un fiu sănătos care să supraviețuiască? În timp ce fiii fraților lui Avram le înconjurau mesele precum mlădițele de măslin crescute într-un copac roditor, masa lui Avram era tot tăcută și goală.

Sarai ar fi fost gata să-și sacrifice frumusețea pentru a umple acel gol, pentru a-i oferi un fiu lui Avram.

Melah se încruntă, încrucișându-și mâinile pe piept.

— Nu-ți va fi de niciun folos dacă nu crezi, Sarai.

Privirea îi coborî asupra pântecului plat al lui Sarai.

— E clar că ai nevoie de ajutor.

— Clar.

Rostise cuvântul tăios, cu o urmă de sarcasm, mai ales în fața acestei nepoate obraznice. Însă nu reuși să ascundă nici vinovăția și tristețea ce-i sfâșiau inima.

— Totuși, ar fi trebuit să faci asta cu ani în urmă.

Superioritatea cu care i se adresa Melah o irită pe Sarai.

— Nu poți cere altora să aducă jertfe și rugăciuni în locul tău. Zeița vrea devotamentul tău. Dacă vrei un copil, trebuie să i te închini zeiței-mamă. Chiar și Inana a primit puterea fertilității prin mama ei, Ningal. Ai știut asta încă de când erai copilă.

Melah se întoarse, apoi privi din nou în urmă.

— Desigur, dacă preferi ritualurile de fertilitate ale Inanei...

Zâmbi superior, ca și cum gândul ar fi amuzat-o – fie din cauză că disprețuia credința lui Avram, fie pentru că nu și-o putea închipui pe Sarai supunându-se practicilor sexuale ale zeiței Inana. Ambele probabil, având în vedere interesul ostentativ al lui Melah față de zeița dragostei și metodele tulburătoare ale acesteia.

Sarai își ridică bărbia și-și luă privirea de la Melah. Făcu semn sclavilor ei și porni pe drumul ce ocolea ziguratul, spre aleile

din spatele acestuia, până ajunsese la curtea templului lui Ningal. Intrarea era străjuită, de-o parte și de alta, de coloane cu trepte ce duceau spre două uși sculptate, imaginea gravată în lemn a bivoliilor oferind o protecție tăcută și nepământească celor aflați înăuntru. Tămâia, suflarea zeilor, își împrăștia mireasma din două suporturi înalte așezate de o parte și de alta a ușilor păzite de străjeri echipați cu coifuri și apărători din bronz și înarmați cu sulite. De la locul de strajă, puteau zări orice mișcare în curtea templului.

Sarai privi îndelung coloanele aurite. Sclipirile lor făceau ca bivoliile gravați să pară vii, coarnele lor aplecate în față pregătite parcă de atac. Templul părea să pulseze în ritmul propriei respirații, iar Sarai avu impresia că i se taie răsuflarea. Sandalele îi părură deodată prea grele, lipite de pietre precum noroiul uscat de cărămizi.

N-ar fi trebuit să se afle aici.

— Ești pregătită?

Sarai își trecu mâna peste statueta din buzunar și se întoarse încet spre nepoata sa, chipul de lemn arzându-i parcă palma, ca și cum ar fi fost înfierbântat de razele dogoritoare ale soarelui. Oare fiul lui Ningal, Utu, venise ca să le stea împotriva? Zeitățile erau întotdeauna nemulțumite de un lucru sau altul. Poate că zeul-Soare nu dorea ca ele să-și prezinte omagiile mamei sale. Dar dacă Melah avea dreptate? Inana era zeița dragostei. Să fie ea oare cea care ar putea răspunde rugăciunilor lui Sarai de a avea un copil? Însă ritualurile acelea...

Clătină din cap, dând drumul statuetei din mână și lăsând săculețul să atârne, agățat de brâu. Niciodată! Nu va apela la asemenea practici, chiar dacă ar fi putut plăti pe altcineva să le facă pentru ea. Totuși, Ningal nu solicitase un asemenea lucru.

O privi pe Melah.

— Eu...

Ea ce? Nu putea formula cuvintele. Ce altceva dorea decât un copil? Însă era acesta cel mai bun mod de a-l primi?

— N-am bătut tot drumul ăsta doar pentru a te răzgândi acum, Sarai. Vrei să-ți ții legământul față de Avram sau nu?

Melah aruncă o privire scurtă în direcția Lilei.

— Sau poate ai putea să i-o dai pe slujnica ta și să termini cu treaba asta.

Surâsul disprețuitor îi transformă ochii apropiați în două creștături, făcând-o, la cei peste patruzeci de ani, să arate mult mai în vârstă decât Sarai, care avea cu douăzeci de ani mai mult decât ea.

— Avram n-ar fi de acord niciodată cu așa ceva.

Își ridică bărbia, însă gestul era menit mai degrabă s-o pună la locul ei pe Melah decât să-i dea curaj. Dacă Avram ar ști unde se afla acum, ce era pe cale să facă... oare ar lua o altă femeie de soție? Privi spre Lila, la care ținea mai degrabă ca la o fiică decât ca la o slujnică. Avram n-ar fi fost de acord niciodată cu un asemenea lucru.

Cadranul solar din curte indică trecerea peste încă o creștătură, iar Sarai își ridică privirea spre cer. Pe întinderea albastră, norii pluteau împinși de adierea crescândă a vântului. Își petrecu brațele în jurul trupului, mâna strângându-i-se din nou în jurul statuetei din săculeț. Trebuia să hotărască, într-un fel sau altul.

— Ei bine?

Melah bătu nerăbdătoare din picior, punându-și mâinile în șoldurile-i dezvoltate.

— Ai monedele? Vrei să faci asta sau mi-am pierdut toată după-amiaza degeaba, ca să nu mai vorbesc de ultimele luni în care am încercat să te conving că am dreptate?

O privi înțepător, apoi se întoarse și se îndreptă spre porțile templului. Avea să aducă o jertfă, indiferent ce va hotărî Sarai, așa că ziua nu era chiar pierdută, așa cum o lăsase pe Sarai să creadă.

Sarai își înăbuși un zâmbet. În ciuda grabnicei căsătorii a lui Melah cu Lot și mai apoi a pierderii întâiului lor născut, Sarai ajunsese s-o accepte pe Melah, ba chiar să țină la ea, într-o oarecare măsură, cu toate că femeia putea fi uneori țăfnoasă ca o căpriță. Atât Melah, cât și Milca credeau în Ningal și Inana și se închinau cu ardoare într-unul sau în ambele temple. Amândouă născuseră copii, cu toate că în cazul lui Melah numai o fiică supraviețuise.

Adierea vântului îi aduse în nări mirosul de tămâie, iar incantațiile închinătorilor adunați în dreapta ei îi sfredeliră gândurile, pecetluindu-i hotărârea. Scoase statueta din săculeț și-și privi replica sculptată, purtând un prunc în pânțece. Odată plătit prețul considerabil pentru jertfă – monede pe care le luase din zestrea pe care tatăl ei i-o dăduse cu ani în urmă – preoteasa urma să ia statueta, s-o pună în fața zeiței și să aducă rugăciuni în dreptul ei până la apusul lunii noi. Timp suficient și, nădăjduia, rugăciuni suficiente cât să invoce bunăvoința zeiței și să primească un fiu.

Trase aer în piept, făcându-și curaj. Putea face asta. Era în joc promisiunea pe care i-o făcuse lui Avram, iar timpul nu era în favoarea ei. Trebuia să acționeze, în orice chip, pentru a avea un copil. Dacă asta însemna să aducă jertfe zeiței-mamă, în ciuda faptului că Avram nu era de acord cu așa ceva, trebuia să-și asume riscul.

Avram scrută crângul de copaci și tufișuri aflat în depărtare, în căutarea berbecului preferat al lui Sarai, cel veșnic rătăcitor, în ciuda încercărilor lui de a-l potoli. Sarai obișnuia să spună că berbecul era animat de același instinct așezat în bărbați, iar privirea ei pătrunzătoare îi amintea în acele clipe de tinerețea lui și de căile-i egoiste. Se încruntă. Mai târziu asemenea gânduri îl vor amuza, însă acum trebuia să găsească animalul.

Folosindu-se de toiaș, ieși din umbra stejarului cu coroana bogată, vorbind blând ca să nu sperie oile ce încă pășteau în apropiere. Pe înălțimea aflată în cealaltă parte a pajiștii unde își păștea turma, nepotul său Lot cânta la fluier o melodie tristă, ale cărei acorduri ajungeau până la urechile lui. Aproape că pizmuia acest dar tânărului Lot, însă simți și o oarecare mândrie pentru faptul că oile îi cunoșteau glasul dintr-o mie, până și notele false ale cântecelor sale nemelodioase. O mielușea anume îi stătea alături, ca o fiică. Se trase de barbă și zâmbi trist. Poate că și aceasta era la fel de afonă ca și el.